

IGOR
ZNIDARSIC

06

SEX

TELEFONEREN DOET BEGEREN

Telefoonlijnen trillen van begeerte. Duizenden opbellers raken in tomeloze opwinding bij het beluisteren van vieze vertelseltjes, opgeschreven door oprechte amateurs. Een insider vertelt over hen. De mannelijke inzenders houden het eenvoudig, rechttoe rechtaan. Vrouwen schrijven gevarieerder, harder, agressiever. Sex in 1988: vijftig cent per minuut.

Op een maandagochtend werd mij telefonisch een baan aangeboden als coördinator teksten bij een sexlijnenexploitant. Er was snel iemand nodig. Via via was men aan mijn naam gekomen. Het kortste sollicitatiegesprek van mijn leven vond nog diezelfde middag plaats, en kwam neer op twee vragen: kan je 't? en wil je 't?. Daar ik goed overweg kan met teksten (om

die reden was ik benaderd) en daar ik altijd te porren ben voor avontuur, antwoordde ik op beide vragen bevestigend, al maakte vooral het mij geboden salaris nee zeggen zo goed als onmogelijk.

Ik had altijd al vermoed dat in de sexbiznis briefjes van honderd als blaadjes aan de bomen groeiden. Vijf minuten later zat ik al vieze verhalen in te korten en te verbeteren. En te censureren. De woorden 'Jezus' en 'god' mochten niet van de baas. In no time had ik het klusje geklaard en gaf de stapel teksten aan het meisje dat al die tijd in de studio had zitten wachten, net als de geluidstechnicus. Hij schoof de potmeters van het mengpaneel omhoog, gaf het teken, de band liep al, het meisje zei in de **microfoon**: 'nummer achtendertig, één, twee, drie', en daar kwam reeds het eerste verhaal kreunend en hijgend tot leven.

„Welkom in de sexbiznis,” sloeg de geluidstechnicus me op de schouder. Een toffe gozer, dat zag ik meteen. Toen de donkerharige schone achter het glazen raam was klaargekomen,

vervolg van pagina 111

06-SEX

vervolg van pagina 79

Verhalen van vrouwen zijn harder en agressiever dan die van mannen; vrouwen laten hun fantasie meer de vrije loop

met opengesperde ogen en een wilde gezichtsmimiek, en het genot nog eens onderstreepte met een lange zwoele 'mmmm...', waarna ze ons met een sigaret tussen de vuurrode lippen vroeg of de opname gelukt was – toen beseftte ik dat ik midden in de dagelijkse routine van het oudste telefonische beroep was beland. Als pooier. Een moderne versie weliswaar, maar of mijn moeder enig verschil zou zien met de authentieke versie, dat viel ten zeerste te betwijfelen.

„Ha-ai, met Barbara. Ik ben sinds kort aan het joggen. 's Ochtends als haast niemand nog in het park is kun je mij al zien rennen. Vanmorgen was ik er weer. En ik was niet de enige. Steeds opnieuw kwam ik een man tegen. Hij droeg een trainingsbroek, en ik zag hoe zijn lul geil heen en weer slingerde. Hij droeg blijkbaar geen ondergoed, net als ik...”

Daar ik nog nooit een sexlijn had gebeld heb ik de volgende dag, met de uitpuilende Telegraafpagina voor me, een aantal 06-nummers gedraaid. Twee uur later suisde en bonkte het in mijn hoofd van al dat gehijg, en ik moest de telefoniste om een aspirientje gaan vragen. Maar ik wist nu wel wat zo'n beetje de bedoeling was.

Het bedrijf had onlangs vier nieuwe 06-nummers gekregen. Een paar weken terug had men een advertentie gezet in de rubriek *Divers Personeel Gevraagd: tekstschrijvers gezocht voor erotische verhalen t.b.v. 06-lijnen*. De oogst lag op mijn bureau. Ik nam de grote stapel brieven met soms bijgeleverde verhalen door, en stuitte op het eerste grote probleem. Er had niet één professionele schrijver gereageerd. Een goed erotisch verhaal schrijven is het moeilijkste wat er is, en ik moest gaan werken met mensen die niet eens een behoorlijke brief konden opstellen. (‘...Het boeit mijn en er borelt in mijn een vurige bezieling om mijn ter beschikking te stellen om voor uw te mogen functioneren als temperament volle en talent volle schrijfster voor uw erotische verhalen...’).

Na een selectieprocedure, bestaande uit lange telefoongesprekken en uit steeds nieuwe opdrachten met steeds specifiekere richtlijnen, bleef een vijftiental bruikbare schrijvers over. Daar

zat een automonteur bij, een jonge moeder, een directiesecretaresse, een eigenaar van een nachtclub, een student filosofie en natuurkunde, een huisvrouw die met live-telefoonsex wat bijverdiende, een psycholoog, kortom: een mooie doorsnee van de Nederlandse bevolking.

Na verloop van tijd leerde ik mijn schrijvers steeds beter kennen, en wist aan wie ik een bepaalde opdracht het beste kon geven. Zeven soloverhalen gebaseerd op een reisgids? Dat was echt iets voor Léon. Tien hoorspelen met als hoofdpersoon een call-girl? Daar zou Annemarie wel raad mee weten. Vijf verhalen over een Surinaamse zangeres, morgen voor 12.00 uur in te leveren? Een perfect klusje voor Jan.

Waar ze vandaan kwamen is me een raadsel, maar tot op de laatste dag bleven allerlei mensen mij verhalen opdringen. Voor een student of een werkloze is f 60,- nu eenmaal veel geld. Er zaten verhalen bij zonder begin, eind of middenstuk, vol spelfouten en kromme zinnen, met een lekkende pen in één ruk op papier gezet, of met een vooroorlogs model Remington waarvan drie klinkers ontbraken getypt op velletjes vol koffie- en andere vlekken.

Van drie schrijvers kon ik de verhalen op een gegeven moment zo doorgeven aan de technicus. Ik kon er blind op vertrouwen dat ze ermee door konden. Maar van de rest moest ik elk verhaal doorlezen en met Tipp-Ex en viltstift in de weer gaan, wat soms meer tijd in beslag nam dan het gekost had om het verhaal te schrijven. De map *Afgekeurde Verhalen* werd steeds dikker.

De P.C. Hooftprijs zouden mijn schrijvers nooit in de wacht slepen, maar toch hadden de verhalen één kwaliteit: ze waren eerlijk. Er was niet eindeloos over nagedacht, er werden geen literaire foefjes gebruikt. Ze waren spontaan en ongekunsteld als een kindertekening.

Zeker eens in de week werd ik door de baas op het matje geroepen. Hij vond de verhalen nul komma nul, kut met peren, en zo kon het echt niet langer doorgaan. Maar ontslag bleef uit, want hij wist net zo goed als ik dat het onmogelijk was de kwaliteit te verbeteren zolang Harry Mulisch in mijn kaartenbak ontbrak.

Naast verhalen bestellen en redigeren werd een deel van mijn werktijd opgeslokt door administratie, opname- en

uitzendschema's maken en advertentietekstjes verzinnen. En ik assisteerde de geluidstechnicus vaak bij de opnames. Bij ziekte of bezigheden elders nam ik het werk geheel van hem over.

„(badgeluiden)

M: Oooh, ik voel die harde knopen van je tegen m'n rug. Je maakt me zo geil. Kijk eens wat daar onder het water vandaan komt.

V: Oooh, wat een zalige pik. Die rode eikel komt zo lekker uit het schuim omhoog. Ik zal je pik eens lekker wassen, dan kun je tegelijk mijn tieten inzepen.

M: Oooh, ik zeep je geile dikke memmen helemaal in. Ze glibberen zo lekker onder mijn handen.

Oooh, wat was je mijn pik lekker. Oooh jaaa, speel er maar mee...”

Er zijn op dit moment rond de 70 sexlijnen. De meeste zijn hetero. Niet één daarvan is voor de vrouw bedoeld, want vrouwen raken niet opgewonden van telefonische erotiek. Net zo min als ze opgewonden raken bij het zien van foto's van al of niet geheel ontklede heren. Het fiasco van de Nederlandse Playgirl heeft aangetoond dat bij vrouwen andere dingen het bloed sneller doen stromen dan bij mannen.

Sexlijnen zijn er dus voor mannen. Wat niet wil zeggen dat de verhalen ook alleen door mannen geschreven worden. Ik had in mijn kaartenbak net zoveel mannelijke als vrouwelijke schrijvers.

Ook bij andere exploitanten wordt zowel van mannen als van vrouwen gebruik gemaakt.

Schrijftalent is niet aan sexe gebonden.

Toch is er verschil tussen verhalen van beide sexen. Het meest in het oog springende verschil is dat verhalen van vrouwen doorleefder zijn. Mannen schrijven – vaak zichtbaar met moeite – maar wat op. Een natte kut hier, wat dikke schaamlippen daar, en hup: weer een tekst klaar. De eerste helft van het verhaal gaat nog, maar als de actie begint raffelen ze de handelingen af zonder zich in te leven in de personages. Vrouwen daarentegen zijn er meer bij betrokken. En ze maken de daad smeuijg, geil en vaak ook heel hard.

Dat is het tweede verschil: verhalen afkomstig van vrouwen zijn harder en agressiever dan die van mannen. Ik heb verhalen onder ogen gehad waarbij ik dacht: als die vrouw drie keer zo'n nummertje maakt is ze rijp voor het ziekenhuis, of het mortuarium. Waarmee we het fabeltje dat vrouwen over het algemeen van het meer tedere werk houden maar weer eens zwart op wit de we-

reld uit hebben geholpen.

Vrouwen leven zich in de verhalen ook meer uit dan mannen, laten hun fantasie de vrije loop. In een verhaal van een man worden hooguit twee standjes aangenomen, terwijl in verhalen van vrouwen wel drie of vier verschillende standjes voorkomen. Bovendien zitten ze vol kleine variaties, zoals een vinger die in de anus wordt gestoken ter verhoging van de opwinding. Dat vrouwen fantasierijker zijn dan mannen blijkt ook uit de locaties. Mannen beperken zich meestal tot het bed, en komen zelden verder dan een treincoupé of de achterbank van een auto, terwijl vrouwen niets te dol is: de supermarkt, het spookhuis, de motorkap van een Jaguar, een vol bad, een Venetiaanse gondel, de metro, een ton waarin druiven met de voeten worden geplet (om wijn te maken), het sexmuseum, de Westertoren, de bioscoop.

Ook in de sector hulpmiddelen komen mannen niet verder dan vibrators en kunstpijpen, terwijl vrouwen veelvuldig gebruik maken van pikante lingerie, spiegels, kruisloze slipjes, olie, en zelfs de handel van de jackpot moet het bij een bezoek aan de gokhal ontgelden.

„...Oooh jaa, nu die andere, in m'n kontje. Oooh... achterom gaat die d'rin. Oooh... die twee kaarsen voelen zo lekker... oooh... ik word nu van voren en van achteren geneukt. Oooh, dit is niet normaal meer. Dit is onwijs. Jaaaa, rammen maar... oooh... wat ga ik tekeer met mezelf... oooh... oooh... dieper julie... dieper... oooh. M'n kittelaar hangt helemaal uit m'n kut. Oooh jaaa... op en neer... oooh lekker...”

Echt genant was het vaak om de erotische fantasieën, wensdromen en voorkeuren, zo eerlijk aan het blanke papier toevertrouwd en gecompriemd tot twee A4-velletjes, te lezen van verlegen schoolmeisjes, op het oog saaie huisvrouwen, stoere binken, vlotte meiden, en mannen die behoedzaam mijn kantoor binnenschoven, mij schuchter de rommelig betypte velletjes overhandigden en voor ik een blik kon werpen op hun diepste zieleroerselen alweer verdwenen waren.

Want de diepste zieleroerselen, dat zijn het. De psyche van de gemiddelde Nederlander ligt open en bloot op al die tienduizenden velletjes. Over één ding hoeven we ons in ieder geval geen zorgen te maken: hij is niet de koude kikker waarvoor hij zo vaak wordt uitgemaakt. Hij wil best wel. Alleen – en dat lijken de verhalen bijna uit te schreeuwen – hij wil het zonder al die poespas die er

altijd aan vooraf moet gaan. Hij wil gewoon een nummertje maken als hij daar zin in heeft, zonder eerst door de hele ellende die versieren heet te moeten gaan.

Deze moderne equivalent van de paringsdans wordt in de verhalen eenvoudigweg overgeslagen. Dat komt niet door de beperkte tijdsduur van vier minuten waarin het verhaal verteld moet worden. Op twee A4-velletjes kan makkelijk alles van a tot z beschreven worden: hoe de man de dame naast hem aan de bar om een vuurtje vraagt, hoe vervolgens een gesprek wordt aangeknoopt, hoe de personages beginnen te flirten, etc. Er blijft nog genoeg ruimte over om ook de sex uitgebreid te beschrijven. Maar nee, zo gaat het in onze fantasie nooit. Het is altijd meteen van: *'Goh, wat een lekkere tieten heb jij, ik zou er best even in willen knijpen'*, waarop de dame ze uit haar bloesje haalt en ze de heer aanbiedt, of: *'Die bobbel in je broek wordt steeds groter zal ik 'm eens bevrijden uit de knellende positie?'*, waarop het geslachtsdeel uit de broek wordt gehaald en door de dame bevoeld.

Echt verbazingwekkend is het niet. Want zeg nu eerlijk, diep in ons wezen zouden we toch allemaal willen dat het altijd zo ging. Je ziet op straat, in de trein of in de kroeg vaak iemand die je bevalt, waar je zo een wip mee zou willen maken, en je ziet dat de ander ook in jou geïnteresseerd is en er net zo over denkt, maar hoe vaak leidt zo'n 'ontmoeting' tot een wip? Zelden of nooit. Je kunt niet zomaar naar de persoon toe stappen en zeggen: *'Ik wil met je neuken.'* We behoren elkaar te respecteren, elkaar te zien als mensen, met meer dan alleen maar een lekker lichaam. De passagiere tegenover je in de trein vragen of je even haar borsten mag voelen, dat zou ver buiten het boekje der beschaving gaan. Zo'n gedrag zou op een beestennatuur duiden, en we gaan er prat op het beest in ons al lang geleden uitgerooid te hebben. Althans, dat laten we onszelf, en vooral anderen, graag geloven, door de barbaar in ons in toom te houden door ons, zeker in de omgang met de medemens aan de duizend en een regels der goede manieren te houden. We houden het altijd beschaafd, vragen de dame eerst om een vuurtje, of maken een opmerking over het weer, voeren daarna een onschuldig gesprek. Maar ondertussen... vragen we ons wel af hoe zij (of hij) er naakt uitziet, en of de persoon in is voor een wip. Leidt het tot niets, dan nemen we beleefd afscheid.

Lukt het wel, dan is er altijd de lijdensweg van het versieren aan vooraf gegaan. Een weg vol berekening, list en bedrog, die dagen, weken, ja maanden

kan duren. Tot dan eindelijk het doel is bereikt en we erop of eronder kunnen. Wat een moeite, wat een werk allemaal, voor één wip (het is altijd nog de vraag of er meerdere zullen volgen met die persoon).

In de sexverhalen komt het onderdrukte gedeelte van de gecultiveerde mens uit ons onderbewustzijn naar boven. Weg met de hypocrisie van het gezellig babbelen, maar intussen wel naar haar borsten of naar zijn kruis gluren, en trachten de sexuele opwinding onder controle te houden, dat is wat de verhalen ons proberen duidelijk te maken. Weg met het masker der beschaving. Leve het natuurlijke instinct.

Heel frappant is het om te zien hoe iedereen, man of vrouw, die gaat zitten om een sexverhaal te schrijven het versieren automatisch, onbewust overslaat. En als je de verhalen leest denk je ontroerd: ja, zo zou ook de werkelijkheid moeten zijn.

Romantiek ontbreekt eveneens. Tenminste als we daaronder verstaan kaarslicht, een strand met ondergaande zon, een knetterend haardvuurtje met een glaasje wijn erbij. Dat kan op twee dingen duiden. Of het bevestigt het beeld van de nuchtere Hollander, of we beschouwen romantiek diep in ons wezen ook als onnodige ballast, net als versieren. Een ontspannen sfeertje scheppen, dat ons boven de remmingen van het alledaagse normbesef zal uittillen, zodat we ons makkelijker kunnen overgeven aan onze lusten, dat is toch allemaal niet nodig, lijken de verhalen te verzuchten. De personages hoeven nooit eerst het ijs te breken voor ze zich aan elkaar vergrijpen, want er is geen ijs. Ze doen het gewoon, ter plekke en zonder een seconde te verspillen. Het ijzer moet gesmeed worden als het heet is.

„V: Ooh, wat trek je m'n lipjes lekker van elkaar. Oooh jaa, neem m'n klitje in je mond. Zuig eraan. Ooooooh, je maakt me zo ontzettend geil. Oooh...”

M: Oooh, wat draai je dat heerlijke spleetje lekker tegen m'n tong aan. Oooh, ik ga je kutje leeglebben... oooh... je geile kut leegzuigen.

V: Oooh, je tong gaat zo lekker ver naar binnen... oooh... oooh...

M: Oooh, je bent zo lekker nat.”
geile slet...”

De verhalen eindigen altijd in een hevig gehijg, gekreun en geroep ('Ik kom!... oooh!... ik kom!...'). Zelf kom ik nooit op zo'n luidruchtige manier klaar, en navraag bij vrienden heeft me gerustgesteld: ik ben niet de enige. De meeste mensen praten onder het neuken

nauwelijks of helemaal niet, en wat zacht gesteun is meestal het enige geluid dat het moment van klaarkomen begeleidt. Waarom dan toch al die overdrijving in de verhalen?

Ten eerste ligt het aan het medium. Per telefoon kun je het orgasme moeilijk anders aangeven dan met woorden en geluiden. Je kunt niet vier minuten stilte uitzenden, slechts nu en dan onderbroken door een kort dialogje of een fluistering als 'ja, lekker' of 'ga door'. (De lijn zou dan bovendien uit de lucht vallen, want bij 10 seconden geen signaal wordt de verbinding automatisch verbroken in de PTT-centrale.)

Ten tweede is het voor de dames die de verhalen inspreken bijzonder moeilijk om de realiteit weer te geven. De manier van klaarkomen is toch zo'n beetje het meest intieme deel van onszelf. Om dat bloot te geven, dat kan niemand opbrengen. Daarom kreunen de dames er maar wat op los.

Maar één keer, toen de baas mij en de technicus de onmogelijke opdracht gaf de opnames natuurgetrouwer te maken (anders konden we wel gaan) is het ons gelukt een inspreekster zover te krijgen dat het klaarkomen net echt leek. Hoewel het hier de beste en meest ervaren inspreekster van de Lage Landen betrof, was ze daarna volkomen uitgeput. De baas was tevreden, we konden blijven, maar het is in mijn hele pooierloopbaan de enige opname gebleven die enige beroering tussen mijn benen teweeg heeft gebracht. Eén keer heb ik nog daarna onder een 06-nummer, tijdens het wekelijkse concurrentieonderzoek, drie minuten lang alleen maar zacht gekreun van een vrouw gehoord. Net zo natuurgetrouw als in de klassieke sex-song 'Je t'aime, moi non plus' van Jane Birkin en Serge Gainsbourg.

De tekstdschrijvers houden zich niet bezig met het feit dat hun verhaal straks door iemand moet worden ingesproken, en dat het de consument via de telefoonlijn zal bereiken. Toch maken ze het einde altijd heel spectaculair. Het lawaai is dus niet alleen toe te schrijven aan het zich niet bloot durven geven van de dames en de beperkingen van het medium. De schrijvers bezondigen zich er net zo goed aan. Tijdens de climax wordt er in de teksten meer gekreund en gemiddeld dan een gemiddelde landverrader doet in de handen van de KGB, het vocht druipt in liters langs de dijen van de vrouw, en ook gespoten wordt er meer dan twee gemiddelde zaadballen in een jaar tijd kunnen produceren.

Verschillende verklaringen (gebrek aan schrijftalent, gêne voor het eigen niet zo spectaculaire klaarkomen, de weggedrukte barbaar in de beschaafde

mens die van zich doet spreken) zijn bij me opgekomen, maar bij verder doordenken blijft er niet één echt overeind. Kortom: ik weet het niet. De psychologen moeten er zich maar eens over buigen.

„... Oooh... oooh.... ja, dieper... oooh neuk me... neuk me hard... oooh, geile neukstier... oooh.... ga door.... jaaa, ik ga komen... oooh, ik voel 't komen... oooh.... oooh.... ja, spuit maar... spuit je geile lading in m'n kut... oooh, jaaa.... oooh, wat spuit je veel... oooh... ik ga ook komen... oooh... oooh... ik kom... ik kom.... jaaa..... ik ik ik ik ik, ik kom... oooh...oooh...”

Met wie doen we het het liefst in onze wensdromen? De verhalen laten er geen twijfel over bestaan: met vreemden.

Een verhaal waarin twee partners met elkaar aan de slag gaan heb ik maar een paar keer onder ogen gehad. Verhalen waarin vrienden, bekenden, burens of collega's met elkaar de koffer in duiken zijn ook zeldzaam. We zijn het liefst een automobilist die een liftster meeneemt, een waarzegster die een man de (zeer nabije) toekomst voorspelt, een detective die in het warenhuis een vrouw op winkeldiefstal betrapt en haar daarna zeer grondig fouilleert, een toiletjuffrouw die een man het toilet in volgt, een vertegenwoordiger die een huisvrouw lingerie probeert te verkopen, een prostituée die alleen of met een vriendin mannen verwent, een politie-

agent die de te hard rijdende dame de bekeuring in natura laat betalen. Opvallend vaak is het bijvoorbeeld de leraar biologie die een leerlinge wat bijles geeft, de stoere bezitter van een motor die de dame achterop neemt, de rij-instructeur die het meisje de eerste les geeft ('Het andere pookje, mevrouw'), of de directeur die het dienstverlenende beroep van zijn secretaresse wel zeer letterlijk opvat ('Vanavond overwerken, Sandra'). De situatie of zijn positie geeft de man bijna altijd de macht over de vrouw, hoe klein die soms ook moge zijn. Deze verhalen zijn niet alleen van mannen afkomstig, maar net zo goed van vrouwen.

Ik had maar één schrijfster in mijn kaartenbank die het de vrouw in haar verhalen ook wel eens met iemand liet doen die op de maatschappelijke ladder onder haar stond, of over wie ze om een andere reden de macht had: een secretaresse die 's avonds overwerkt en de schoonmaker verleidt, een vrouw die een zwerver mee naar huis neemt, of de verkoopster die de man helpt bij het uitzoeken (en passen) van herenondergoed.

„(motor accelereert)

V: Jeetje wat gaat zo'n ding hard.

M: Sla je armen maar stevig om mijn middel.

V: (begint te kreunen) Bertus... oooh... die motor trilt zo.

M: Beheers je nou.

V: Oooh... Bertus... oooh wat lekker... oooh...”

„Daar heb je dat telefoonnummer alweer. Waarom is het nou altijd net in gesprek als ik bel?”

Vrouwen houden van variatie. Voor hen is sex een spel, dat vaak niet spannend genoeg gemaakt kan worden. En ze houden gewoon van een potje stevig neuken. Mannen houden van (sorry dames, maar het is écht waar) grote borsten. Hoe groter hoe liever. En ze zijn dol op pijpen. Opgewonden raken ze nog het meest van een masturberende vrouw. Dat is gebleken uit de statistieken, en daarom worden er nu zoveel verhalen uitgezonden waarin de vrouw zichzelf aan het bevredigen is, met de hand of met een hulpstuk. Wat het bij de man ook altijd goed doet is een 'lesbische' scène, twee vrouwen die met elkaar bezig zijn.

Zo ziet het algemene beeld eruit. De puur individuele voorkeuren geven de schrijvers niet prijs. Weer de angst om zich bloot te geven, en uitgelachen te worden. Niet één keer ben ik een gevoelig plekje tegengekomen (naast de obligate erogene zones), geeneen billen-, laarzen-, slipjes- of voetenfetisjist. Niet één man of vrouw die zich bij sex graag dominerend of onderwerpend opstelt, niet één zweetluchtje. Anno 1988 mag sex geen taboe meer zijn, wat we in onze eigen slaapkamer uitgesproken houden we nog steeds angstvallig verborgen voor de buitenwereld.

Het leven valt niet mee. Het is eindeloos gecompliceerd, zeker wat relaties betreft, en helemaal als het om sex gaat. Een wip kan in het dagelijkse leven een hoop problemen veroorzaken. Eén slip-pertje kan meerdere mensen volkomen ruïneren. Eén moment van zwakte kan het verloop van je verdere leven zodanig vastleggen dat je er tot je dood spijt van hebt.

Niet in de sexverhalen. Waarom moet het leven toch altijd zo gecompliceerd zijn?, luidt de noodkreet die eruit opstijgt. Kijk dan, zo zou het toch ook kunnen zijn, lijken de schrijvers te willen zeggen. En inderdaad, de verhalen zijn een verademing. Zo ingewikkeld als het leven in de werkelijkheid is, zo ongekunsteld is het in de fictie van de verhalen. De personages gaan vreemd zonder schuldgevoelens en verdere nare gevolgen, niemand is ooit jaloers, men is nooit bang om een kind te verwekken, de man is nooit afgepeigerd van de drukte op de zaak, hij krijgt hem altijd omhoog, de vrouw is nooit ongesteld, heeft nooit hoofdpijn. Driehoeksverhoudingen, iemand die niet aan de vrouw of de man kan komen, aids en andere ziektes, kortom: de hele misère van het leven van alledag – geen spoortje ervan is er terug te vinden in de utopie van onze verbeelding.

Voor de duidelijkheid moet gezegd

worden dat de richtlijnen die ik de schrijvers gaf voornamelijk van technische aard waren. Qua inhoud van de verhalen werd iedereen volkomen vrij gelaten.

Als experiment heb ik de schrijvers een keer opdracht gegeven de teksten wat realistischer te maken, meer uit het leven gegrepen. Maar hun werkelijkheid is of te saai of te problematisch – ze kregen het niet uit hun pen. Eén verhaal herinner ik me dat duidelijk op de werkelijkheid was gebaseerd. Een man gaat zijn ex opzoeken, al het mooie van vroeger komt bij beiden naar boven, en ze gaan door de knieën. Maar ook hier werden de complicaties, die bij zo'n ontmoeting onvermijdelijk zijn, verzwegen.

Niet één verhaal kreeg ik binnen dat begon met een subtiële versierpartij, niet één simpele dialoog tussen een man en een vrouw in het echtelijk bed, niet één feestje waarop zovelen van ons een of de partner ontmoeten.

Ik heb het geprobeerd en het is mogelijk om, binnen die vier minuten, en realistisch, herkenbaar en toch spannend en geil verhaal te vertellen met humor (iets wat op de sexlijnen doorgaans ontbreekt).

Dat verhaal over die man die zijn ex gaat opzoeken was trouwens het enige verhaal in mijn hele loopbaan waarin 'ik hou van je' werd gezegd. Uitingen van liefde worden in de verhalen gemeden als de pest. Tederheid is eveneens ver te zoeken. Nooit zegt er iemand 'je bent lief' of 'dat is fijn'. Een omhelzing, een streling of een verliefde blik – vergeet het. Het is altijd 'je maakt me ontzettend geil' of 'mijn kut is helemaal nat'. Er wordt alleen maar gelikt, gewreven en diep gestoten. Sex wordt gebracht als louter over elkaar heen kronkelende lijven. Hard, onpersoonlijk, en met als enig doel de fysieke bevrediging.

Zowel mannen als vrouwen maken de verhalen volstrekt gevoelloos.

„Hallo, met Ursula. Soms gebeurt het dat ik ergens ben en zo geil word dat ik mezelf ter plekke klaar vinger, of snel iemand vraag om me te neuken. Gisteren bijvoorbeeld, ik stond in de metro te wachten op de trein, en ik kreeg weer zo'n zin. Mijn kutje sopte en mijn tepels waren hartstikke stijf. Ik keek om me heen, alleen de perronchef was er. Ik ging in een hoekje staan en begon mezelf lekker te vingeren. Mmmm, het genot spoot door m'n buik. Ik sloot mijn ogen en wilde twee vingers in mijn kutje duwen, toen er iemand tegen

me aan kwam staan. Ik deed mijn ogen open en keek recht in de donkere ogen van de perronchef...”

Voor de rest was het lachen, die baan. Als ik bij de Bijenkorf achtergrondmuziek ging halen en de insprekerster die ik had meegenomen tijdens het beluisteren van de platen hardop ging kreunen of met een geil stemmetje een verhaal improviseerde, om te horen of de muziek erbij zou passen. Of als een insprekerster zich tijdens een opname versprak en tegen haar tegenspeler zei 'ooh jaa, ik ga spuiten'. En al het commentaar dat de geluidstechnicus en ik op de verhalen die de dames oplazen leverden – een gefrustreerde puber is er niets bij.

De dames zelf werden trouwens ook niet ontzien. Als een dame tien keer tegen je zegt dat ze zo'n natte kut heeft, dan ga je daar onvermijdelijk op reageren. Of die keer dat we een boerderijverhaal voorzagen van koeiengeloei. 'Oooh Tinus, ik voel je ball'n klot's'n teg'n mien natte scheur', en dan dat geloei op de achtergrond. Gieren en brullen was het. Of die keer dat een dame, die voor het eerst insprak, zo opgewonden raakte dat ze haar tegenspeler bijna verkrachtte. Prachtig.

Bizar was het toen het meisje waar ik een relatie mee had erotische verhalen insprak. 'Dag lekkere bink van me, met Monique. Oooh, ik ben zo geil vandaag...' begon ze, mij door het glazen raam van de studio aankijkend. Vier minuten later kwam ze in mijn koptelefoon klaar, net als de avond ervoor onder mij, alleen toen met wat minder lawaai. Een heel eigenaardig gevoel geeft dat, als werkelijkheid fictie wordt, terwijl die fictie in feite al de werkelijkheid is.

Een prachtmeid was het. Maar het leven buiten de verhalen is hard. Ze heeft me de bons gegeven, en ik zie haar niet meer. Wel draai ik nog soms het 06-nummer waarop zij af en toe te horen is. Maar ik kan er nooit lang naar luisteren. Kwaad op het onrechtvaardige leven zelf smijt ik de hoorn op de haak. En als ik dan in mijn liefdesverdriet bedenken dat honderden of duizenden mannen per dag wel de volle vier minuten afluisteren, en er zich bovendien bij aftrekken, dan begrijp ik ineens waar het hele sexlijngebeuren om draait: illusie. De illusie dat het gekreun voor jou bedoeld is, dat de dame gedurende die vier minuten van jou is. Maar bij mij werkt die illusie niet, want ik wéét dat de dame niet van mij is.

Ze heeft het me immers hoogstpersoonlijk verteld.

